

kun skal i Thorshavn, hvor en Almueskole er, denne benyttes ifølge Lov, naar Forældre og Børgere forsømme deres Pligt i denne Henseende, medens man udenfor Thorshavn ikke har dette Middel til at bøde paa manglende eller utilfredsstillende Undervisning i Hjemmet. Det synes da rigtigst, at Loven først alene handler om Almueskolen som Gjenstand for frit Besøg (§ 15—21) og derefter samler paa eet Sted (§ 22) Bestemmelserne om Forældres, Børgers og Huusbonders Forpligtelser med Hensyn til Børnene, naar de ikke lade dem søge Skolen, og om Indtrædelse af tvungen Skolegang i Tilfælde af Forsømmelse. Derved undgaaes ogsaa den Inconsequens, som nu synes at træde stærkt frem i § 18 i den Naabe, hvorpaa her er optagen en Bestemmelse fra den almindelige Skoleforordning, der forudsætter alle Børns Forpligtelse til at søge Skole. Paa Færøerne kan den Fader eller Børge, der engang frivillig har sat sit Barn i Skole, ikke (som i § 18 i den Stikkelse, den har i Udfastet, synes at medføre) formenes sildigere at benytte den almindelige Ret til hjemme at sørge for Barnets Undervisning, og der kan ikke for Børn, der eengang ere indkomne i Skolen, fastsættes en varig Forpligtelse, som ikke gjælder for dem, der slet ikke sættes i Skole. (Noget Andet er det, at de, saalange de ville blive i Skolen, skulle søge den ordentlig.) Forskriften om Skolebesøg enkelte Dage om Maaneden bør altsaa kun staae imellem de Midler, der gives mod Misbrug af Friheden til at undervise sine Børn hjemme uden Skolegang. Skulde Nogen paa Skramt sætte sit Barn i Skole, men ved idelige og lange Forsømmelser berøve det Nyttens af Skoleundervisningen, maa Skolecommissionen kunne betragte det som udtraadt og udelukket af Skolen hvad frivillig Skolegang angaaer, og hvis det da ikke i Hjemmet undervises forsvarligt, efter § 22 indsætte det til tvungen Skolegang.

Paa Grund heraf foreslaae vi, at det andet Punktum af § 15: („Det paaligger . . .“) udgaaer, det sidste Punktum af § 18: („Ligeledes kan . . .“) og det tredje Punktum af § 20: („Ogsaa de Børn . . .“), samt at § 22 forandres saaledes som nedenfor angivet.

Der kan ikke let hvert Aar for Skoledirec-

tionen blive Stof til en ny Indberetning, der indeholder videre, end at Alt gaaer sin sædvanlige Gang. Men saadanne aarlige, det Samme gjentagende Indberetninger ere blot til Besvær og svække endog den Opmærksomhed og den Omhu, hvormed Sagtagelsen skeer og fremstilles, naar der hengaaer et noget længere Mellemrum, der virkelig giver Anledning til Sammenligning og Bemærkninger. Skoledirectionens Indberetning behøver ikke alene at være øst af de til den selv indkomne specielle Indberetninger, som Udfastets Ord antyder, men kan, navnlig fra Provstens Side, grunde sig paa egen umiddelbar Sagtagelse.

Vi foreslaae derfor, at den i § 45 omhandlede Indberetning kun bliver at indgive hvert femte Aar, og at Udtrykkene i Begyndelsen af denne Paragraph forandres derefter.

I Henhold til Foransførte tillade vi os at indstille, at Lovudkastet vedtages som Lov med følgende Forandringer:

I Udfastets § 1 indskydes efter „Realskole“ Ordene „for Drengene“ og efter „Almueskole“ Ordene „for begge Kjønn.“

Udfastets § 13 og 14 ombyttes med en ny § 13, saalydende:

„I Behandlingen af Børnene have Lærerne at rette sig efter den denne Lov vedføjede Instrux.“

Af Udfastets § 15 udgaaer det andet Punktum:

„Det paaligger . . . Religionskundskaber.“

Af Udfastets § 18 udgaaer det sidste Punktum:

„Ligeledes kan . . . lært.“

Af Udfastets § 20 udgaaer det tredje Punktum:

„Ogsaa de Børn . . . uden at søge Skole.“

I Udfastets § 22 første Punktum tilføies efter Ordet „Undervisning“ Ordene „i Læsning og Religionskundskab,“ og imellem „er pligtige“ og „at tilholde“ indskydes: „at indsætte dem i Skolen og“

I Slutningen af § 22 tilføies:

„Ogsaa de Børn i Skolens District, som nyde Undervisning udenfor Skolen, ere forpligtede til, naar Skolecommissionen finder det fornødent, at møde, for at prøves ved den